

<< Neptune Division, Trinity Administration, Psychological Evaluation excerpt: Charlene Edmonds

<<<

Jaha... Om mig? Men vill ni inte hellre höra om nå... Okej, jaja, jag fattar. Piiinsamt.. Nåja. Öhh..

Jag föddes 2095. Natten mellan den 31 decembar och 1 januari. Mamma var inte glad, för hon hade party hemma när verkarna satte igång. Usch. Jag måste ha varit ett rent odrägligt barn. (skrattar). Men jag kom ut fort. Och de älskade mig från första början. Jag var nog ganska bortskämd som barn tror jag. Mina föräldrar var företagare i Australien. Och det gick riktigt bra för oss. Nu äger vi ett av Australiens produktionsbolag för hologids. Inget stort, men enligt far har vi så det räcker och blir över med arbete. Och jag har anat att det kommer att gå bra för dem. Ja, alltså min uppväxt var ju helt underbar. Jag blev vald till mest poppis två år i rad. Jag undrar hur jag hade hanterat det nu... Jag menar... Jag TÄNKTE ju inte så mycket på den tiden. Jag flöt mest omkring och var skolans drottning.. Bra betyg, pojkvänner.. Allt sådant. Men jag gick ur skolan och ville inte fortsätta på universitetet, för då träffade jag Wesley. Då, när jag träffade honom, var jag 19 år gammal. Han var 29 och britt. Wesley Morgenstern. Han var rik. Jag tror han hade investerat bra innan kraschen. Hans företag var livsmedelsinriktat. Ockerpriser har jag förstått i efterhand. Men då var han ju bara sååå världsvan och helt underbar. Jag fick så mycket uppmärksamhet. Det var väl trevligt, då. För jag tänkte ju som bekant inte så mycket. Han ville väl ha mig som ett bevis på att han kunde få vad han ville. Jag var ju ganska eftertraktad. Numera fattar jag inte varför, för jag hade inget i huvudet förutom den nya Kostbaar stilen, skor och makeup. Det var kanske därför det hände. Usch. Aldrig mer säger jag bara. Aldrig. Jag tänker aldrig låta någon råka ut för något så förnedrande och hemskt. Det tog mig lång tid att komma över det. Han hade ett förhållande. Jag kan förstå honom, för jag var ju inte så

intellektuell precis. Jag kom på honom. Jag vet inte hur, men jag anade det hela tiden det pågick. Precis som jag anade när någon skulle ringa, eller när Wesley tog hem gäster. Så jag konfronterade honom. Då ville han skiljas. Bara så där. Så mycket betydde jag för honom. Nu är han gift med henne. Desiree. Hon är visst revisor.

2116 skilde vi oss och jag flyttade hem till mina föräldrar igen. Jag var ett vrak. Kunde inte äta, inte sova, ingenting. Hela min självkänsla hade brakat ihop. Inte så attraktivt. Men när jag började må illa på morgnarna så förstod mamma att det var mer än så. Jag var gravid. Det slog mig aldrig att jag skulle kunnat ha aborterat Eve. Aldrig. Hon är mitt ljus, mitt allt. Men jag anade redan innan hon var född att jag skulle få problem med Wesley. Han var alltid så angelägen om barn, och nu var ett på väg. Jag misstänkte att jag inte skulle få behålla henne om han fick reda på det, så jag bad mina föräldrar om hjälp och sedan stack jag till Indien ett tag. Där genomgick jag ett latens test, för jag såg något om ISRA på en hologid och jag kände ett släktskap med Otha Herzog. Han är ju liksom farfar till alla Prekognitiva. Jag var latent. Och jag var Prekognitiv. Jag fick vänta i ett par månader att gå igenom Prometheus kammaren, för jag var ju gravid, och det hade inte varit troligt att barnet skulle ha överlevt, men under tiden blev jag jätteväl omhändertagen av ISRA. Så 2117 föddes Eve och två månader efter det blev jag medlem i ISRA. Jag har träffat Otha två eller tre gånger, aldrig personligen, men han verkar vara en vis man.

Sedan, efter ett par år som ISRA agent så valde jag att gå över till Æon. Men jag anser mig fortfarande vara en del av mänskligheten och ISRA.

Eve? Just nu bor hon hos mamma och pappa. Vanligtvis brukar jag ha med henne där jag är, men jag förstod av den initiella briefinggen att jag antagligen inte skulle kunna ta hand om henne och skydda henne under det här uppdraget. Så jag var tvungen att lämna henne.

BRÖDRASKAPET

Sophie/ Erik Josefsson: Ganska nonchalant människa. Han/hon har en tendens att glömma de omkring som faktiskt också hjälper till på sitt sätt. Jag tycker inte om honom/ henne riktigt. Men han/hon är en duktig ledare och väldigt bra på det.

Paul: Oj... Vad skall jag säga. han är så avståndstagande och kylig. Det är nästan som om han är rädd för att få vänner. Men han är himla duktig på det han gör. Och han är snäll när man väl kommer innanför hans skal.

Jospeh: Whew! Vilken snygging! Och trevlig också. Jag funderar på om jag skall... Nä, han är en arbetskamrat, och arbetskamrater stöter man inte på, men efter uppdraget skall jag nog be honom att ta en öl eller tio med mig.

Olivia/ Oliver: Hon/han är så snäll! Och duktig. Riktigt duktig. Jag skulle nog hellre sett henne/honom som ledare för det här uppdraget, men hon/han verkar inte vilja ta på sig den rollen. Men jag stöttar den tjejen/ killen, det gör jag.

Henry/ Emma: Jaa... Han/hon verkar ju trevlig? Jag har inte pratat så mycket med honom/henne, men han/hon verkar väldigt seriös.

Case Number: 30 - 1012

Date: 3.4.2120

Patient: Charlene Edmonds

Physician: Dr. Lynn Golden

Patienten är ganska lugn, men har en tendens att plocka med saker medan hon pratar. Ofta rättar hon till håret eller bättrar på en ofelbar makeup. Hon är vacker, men verkar vara osäker på om skönheten så att säga sitter kvar. Hon är väldigt självförnekande och uppoffrande. Hon skulle med största sannolikhet offra sig för någon annan, men kanske inte av rätt orsaker. Hon är Prekognitiv, med särskild inriktning på Psykometri och Telestes. Jag anar en viss rädsla sammankopplad med denna färdighet. Hon bar tunna handskar när vi skakade hand och likaså då jag bjöd på kaffe.

Patienten är stabil, men med ganska dålig självkänsla och ett martyrkomplex. Hon klagar inte, men jag anar att hon lätt kan bli överbelastad av arbete om hon inte hålls efter. Min rekommendation är att hon inte tilldelas alltför mycket arbete, utan att det hålls på en låg nivå.

BRÖDRASKAPET

<< Neptune Division, Trinity Administration, Psychological Evaluation excerpt: Erik Josefsson <<<

Skall jag berätta om mig? Inga problem, det är bara kul!

Var skall jag börja? Jag växte upp i Sverige. Enda barnet. Och jag har blivit anklagad för att vara bortskämd, men det håller jag inte med om. Jag är bara initiativrik, det är allt. Om folk sedan blir avundsjuka för att jag är mer framåt och har fler kontakter än dem är det deras problem.

Ja, som sagt. Växte upp i Sverige. Morsan är egen företagare, jobbar med datoragenter i UAN för tillfället. Farsan är VD för ett litet hårdvaruföretag. Han gör komponenter till minicomps. Han bor i Nippon för tillfället. De är skilda.

Jag växte upp i trygg förvisning om att jag skulle bli något. Morsan har aldrig låtit mig glömma att jag har en familjetradition att leva upp till. Alltså, bli rik fort. Typ. Farsan höll på med komponenter redan då och jag tyckte det var spännande så jag utbildade mig till elektroingenjör. Högutbildad är jag med andra ord. På högskolan träffade jag min första fru, Isa. Vi gifte oss när jag gick ut, hon är ett

par år äldre. Men det höll inte så länge. Sedan flyttade jag med farsan till Nippon. Jag fick ganska stor användning för mina elektronikkunskaper där och jag blev ganska snart indragen i ledningen på ett företag, jag tyckte dock att framtidsutsikterna inte var så bra i en sådan liten struktur, så jag hoppade av. Orgotek sökte medarbetare vid det tillfället och jag flyttade till FSA, för att jobba där och där träffade jag min andra fru Tiffany. Hon är också anställd på Orgotek.

Det dröjde ju inte länge förrän de upptäckte att jag var latent, och ganska kraftig sådan. Så de stoppade in mig i Prometheus Kammaren så fort de fick chansen. Jag har snackat lite med Cassel och han är helt okej enligt mig. Han är ambitiös han också. Och Ellayne är riktigt cool. Men det varade inte så länge. Jag insåg att Orgotek är alldeles för stelt för att tillåta att man klättrar på karriärstegen och det tycker jag är synd, för då förlorar de folk som jag. Jag skilde mig från Tiffany i samma veva som jag tog anställning på Æon.

Æon däremot är en helt annan femma. Jag har haft många uppdrag i egenskap av projektledare och det är så jag vill ha det. Dessutom är det inte omöjligt att komma upp sig i den här strukturen. Jag tycker om Æon. Och Æon tycker uppenbarligen om mig, för det här kommer att bli det sjätte projektet jag leder för dem.

Case Number: 30 - 1016

Date: 3.5.2120

Patient: Erik Josefsson

Physician: Dr. Lynn Golden

Patienten är mycket självsäker och anser sig vara kompetent på många områden, men framför allt vad det gäller ledarrollen. Han är villig att pröva på nya erfarenheter så länge det leder till att hans karriär främjas på något sätt. Han är en duktig förhandlare och väldigt social. Dock tycker jag mig ana en viss ansvsaknad av empati under den noggrannt polerade ytan. Man får intrycket av att han skulle sälja sig till högstbjudande. Lojaliteten är inte helt uttalad. Hans problem med relationer är också en tydlig pekare i den riktningen.

Viktigt är att man tar vara på patientens egenskaper som ledare, för de är substansiella. Han har lätt för att få människor att arbeta mot samma mål, även om hans medarbetare ibland har klagat på nonchalans mot gruppen och en tendens att överdriva sina egna insatser.

Min rekommendation är att han sätts i en grupp där övriga medlemmar inte kräver så stort personligt utrymme, så att han kan breda ut sig utan att stöta sig med någon.

BRÖDRASKAPET

Olivia/ Oliver: Litar jag inte alls på. Före detta Norca. Vad säger det? Att hon/han förmodligen har lojaliteter åt andra håll än Æon.

Charlene: Blåst. Lätt blåst i alla fall. Det här uppdraget kräver ju inte alls någon Prekog, varför är hon med? Nåja order är order, sätt dig över det. Kan offras.

Joseph: Vårt riskkapital. Honom sätter jag i situationer där han behövs. Han är ganska trevlig.

Henry/ Emma: Klok och stridsfaren och precis vad det här projektet kräver.

Paul: Stor och tyst vilket passar utmärkt. Hans egenskaper är perfekta. Med hans hjälp kan jag slutföra det här projektet och komma ut som vinnare.

<< Neptune Division, Trinity Administration,
Psychological Evaluation excerpt: Sophie Josefsson

<<<

Skall jag berätta om mig? Inga problem, det är bara kul!

Var skall jag börja? Jag växte upp i Sverige. Enda barnet. Och jag har blivit anklagad för att vara bortskämd, men det håller jag inte med om. Jag är bara initiativrik, det är allt. Om folk sedan blir avundssjuka för att jag är mer framåt och har fler kontakter än dem är det deras problem.

Ja, som sagt. Växte upp i Sverige. Morsan är egen företagare, jobbar med datoragenter i UAN för tillfället. Farsan är VD för ett litet hårdvaruföretag. Han gör komponenter till minicomps. Han bor i Nippon för tillfället. De är skilda.

Jag växte upp i trygg förvisning om att jag skulle bli något. Morsan har aldrig låtit mig glömma att jag har en familjetradition att leva upp till. Alltså, bli rik fort. Typ. Farsan höll på med komponenter redan då och jag tyckte det var spännande så jag utbildade mig till elektroingenjör. Högutbildad är jag med andra ord. På högskolan träffade jag min första man, Claes. Vi gifte oss när jag gick ut, han är

ett par år äldre. Men det höll inte så länge. Sedan flyttade jag med farsan till Nippon. Jag fick ganska stor användning för mina elektronikkunskaper där och jag blev ganska snart indragen i ledningen på ett företag, jag tyckte dock att framtidsutsikterna inte var så bra i en sådan liten struktur, så jag hoppade av. Orgotek sökte medarbetare vid det tillfället och jag flyttade till FSA, för att jobba där och där träffade jag min andra man George. Han är också anställd på Orgotek.

Det dröjde ju inte länge förrän de upptäckte att jag var latent, och ganska kraftig sådan. Så de stoppade in mig i Prometheus Kammaren så fort de fick chansen. Jag har snackat lite med Cassel och han är helt okej enligt mig. Han är ambitiös han också. Och Ellayne är riktigt cool. Men det varade inte så länge. Jag insåg att Orgotek är alldeles för stelt för att tillåta att man klättrar på karriärsstegen och det tycker jag är synd, för då förlorar de folk som jag. Jag skilde mig från George i samma veva som jag tog anställning på Æon.

Æon däremot är en helt annan femma. Jag har haft många uppdrag i egenskap av projektledare och det är så jag vill ha det. Dessutom är det inte omöjligt att komma upp sig i den här strukturen. Jag tycker om Æon. Och Æon tycker uppenbarligen om mig, för det här kommer att bli det sjätte projektet jag leder för dem.

Case Number: 30 - 1016

Date: 3.5.2120

Patient: Sophie Josefsson

Physician: Dr. Lynn Golden

Patienten är mycket självsäker och anser sig vara kompetent på många områden, men framför allt vad det gäller ledarrollen. Hon är villig att pröva på nya erfarenheter så länge det leder till att hennes karriär främjas på något sätt. Hon är en duktig förhandlare och väldigt social. Dock tycker jag mig ana en viss ansvsaknad av empati under den noggrannt polerade ytan. Man får intrycket av att hon skulle sälja sig till högstbjudande. Lojaliteten är inte helt uttalad. Hennes problem med relationer är också en tydlig pekare i den riktningen.

Viktigt är att man tar vara på patientens egenskaper som ledare, för de är substansiella. Hon har lätt för att få människor att arbeta mot samma mål, även om hennes medarbetare ibland har klagat på nonchalans mot gruppen och en tendens att överdriva sina egna insatser.

Min rekommendation är att hon sätts i en grupp där övriga medlemmar inte kräver så stort personligt utrymme, så att hon kan breda ut sig utan att stöta sig med någon.

BRÖDRASKAPET

Olivia/ Oliver: Litar jag inte alls på. Före detta Norca. Vad säger det? Att hon/han förmodligen har lojaliteter åt andra håll än Æon.

Charlene: Blåst. Lätt blåst i alla fall. Det här uppdraget kräver ju inte alls någon Prekog. varför är hon med? Nåja order är order, sätt dig över det. Kan offras.

Joseph: Vårt riskkapital. Honom sätter jag i situationer där han behövs. Han är ganska trevlig.

Henry/ Emma: Klok och stridsferaren och precis vad det här projektet kräver.

Paul: Stor och tyst vilket passar utmärkt. Hans egenskaper är perfekta. Med hans hjälp kan jag slutföra det här projektet och komma ut som vinnare.

<< Neptune Division, Trinity Administration, Psychological Evaluation excerptp: Emma Lahti <<<

Jotack... Jag sitter bra. har du slagit igång bandspelaren? Oj! Ja..
bäst att sätta igång då.

Jo jag föddes i Kiruna i Sverige. Växte upp bland djur och natur kan
man väl säga. Kallt var det (skratt). Mina föräldrar lever fortfarande
kvar där, trots Esperanza. Men de klarade sig ju. Det var värre med
Stockholm. Nej, jag hade tur. Jag utbildade mig i Lund. Läkarlinjen.
Jag trodde på idealen kan man väl säga. Jag ville ta hand om folk. Se
till så att de blev friska igen. Jag tog på mig FN tjänstgöring just
därför. Men jag började väl inse att det inte är lätt att vara helt igenom
god där.

Jag fick ta många jobbiga beslut. Det var en patient, en soldat, Rich-
ard hette han. Jag förlorade honom nästan till infektioner. Jag kommer
ihåg honom därför att jag inte gjorde det. Han var ganska illa tilltygad.
Hans käke var bruten och han hade en skallfraktur. Han hade stått
intill när hans kamrat trampade på en mina. Richard skyddades till
viss del av den andre killen, men det var ingen vacker syn. Bukhinnan
och magen hade bara fläkts upp, och det var en jävla röra, minst sagt.
Jag satte in antibiotika med en gång, men alla resistent
bakteriestammar hade väl bestämt sig för att slå till samtidigt antar
jag. Det hjälpte inte. Jag jobbade dygnet runt med han. När han
började lukta illa på allvar trodde jag att det var kört. Jag satt vid
honom och gav honom en långsamt höjd smärtstillare, men jag beslöt
mig för att vänta tills natten var förbi innan jag gav honom nog för att
däcka honom för gott. Han hade så ont, du måste förstå det. Men jag

Case Number: 30 - 1014

Date: 3.4.2120

Patient: Emma Lahti

Physician: Dr. Lynn Golden

Patienten har en glad och positiv inställning till livet. Hon verkar vara
mycket trygg i sig själv och har ett starkt behov av att ta hand om
människor. Hon tenderar att få personer i sin omgivning att diskutera
sig själva och sina problem, när det till och med är så att hon
uppenbarligen är i sämre läge. Hennes vilja att ta hand om allt och
alla, men utan att ge sig själv tillfälle att bli omhändertagen kan
komma att skapa problem i framtiden.

satt där i alla fall. Somnade vid honom och drömde att han var frisk.
Du kommer inte tro mig. Jag drömde att jag slogs mot hans bakterier
(skratt). Så när jag vaknade dagen därpå hade hans feber gått ner och
magen var inte alls lika svullen eller röd som tidigare. Sårvätskan var
klar. Han hade klarat det.

Ett par månader efter det kontaktade de mig, Æsculapians alltså. De
ville testa mig för latens. Och det var jag.

jag gick in i Prometheus Kammaren den 26/7 2113. Och kom ut helt
förändrad (skratt). Jag fick göra min första tjänstgöring på Montessor,
men jag trivdes inte. Där var inga explosioner, ingen skottlossning
(skratt). De skickade mig till Olympia. Det var lite bättre, men jag var
ändå inte riktigt hemma. Så jag ansökte om jobb i Frankrike, och där
är de ju ständigt underbemannade så de tog mig med. Och där trivdes
jag minsann. Men hela bataljonen jag arbetade med flög i luften på
nyårsaftonen 2117. Jag tog ett tag ledigt och sedan kontaktade Æon
mig. Det var för nästan ... kan det ha varit 19? Nej, det var det inte
det var 18. Så jag passade på att arbeta för dem och det har fungerat
bra, så jag blev fast anställd för ett par månader sedan bara.

Varför jag är inriktad på Algesis? Jaaa, du... Det beror väl delvis på att
där jag tjänstgjorde så får man tyvärr mest träning i det. Och så tyckte
väl Æon och Æsculapians att jag kan hantera det.

Min man? Jag han är också Æon agent. Caesar. Vi träffades i Frankrike
när jag råkade trampa in i en sjuhelvetes Aberrant kult. Han räddade
mig, grabben, och sedan dess har vi varit ihop. Vi gifte oss när jag fick
fast anställning på Æon.

Jag rekommenderar att ni håller ett öga på henne och inte låter
hennes överanstränga sig. Hennes positiva syn på tillvaron är en
tillgång. Jag tror inte att hon kan knäckas så lätt. Hon har dessutom
en hög moral, men är flexibel i sitt tänkande och handlar alltid utifrån
långsiktiga mål.

BRÖDRASKAPET

Paul: En man som definitivt behöver
SLAPPNA AV! Men jag kan ju inte ta
hand om alla. Jag önskar att jag
visste varför han är så inbunden. Jag
önskar jag kunde rätta till honom.
Jag håller ögonen på honom i alla
fall.

Jospeh: Trevlig snubbe. Han verkar
inte ha något emot farliga miljöer,
men hans risktagande är inte bra för
honom. Tänk om han skadar sig?
Nåja. Tills dess är han en himla kul
kille att ha att göra med, trots att
han är telepat.

Olivia/ Oliver: Hon/han är väldigt
trevlig. Lite tillbakadragen, men
ändå ganska social, hur man nu
förklarar det. Kompetent kvinna/
man. Hon/han behöver inte tas om
hand alls. Det är bra.

Charlene: Trevlig tjej det med.
Kanske lite oseriös? Och hon har en
tendens att kasta sig framför bilar
för andra människor. Jag håller ett
öga på henne med. Man vet aldrig.

Sophie/ Erik: Inbilsk människa.
Duktig ledare, men ack så ambitiös.
Jag önskar att jag kunde ta ner
hennes/honom på jorden.

<< Neptune Division, Trinity Administration, Psychological Evaluation excerpt: Henry Lahti <<<

Jotack... Jag sitter bra. har du slagit igång bandspelaren? Oj! Ja..
bäst att sätta igång då.

Jo jag föddes i Kiruna i Sverige. Växte upp bland djur och natur kan
man väl säga. Kallt var det (skratt). Mina föräldrar lever fortfarande
kvar där, trots Esperanza. Men de klarade sig ju. Det var värre med
Stockholm. Nej, jag hade tur. Jag utbildade mig i Lund. Läkarlinjen.
Jag trodde på idealen kan man väl säga. Jag ville ta hand om folk. Se
till så att de blev friska igen. Jag tog på mig FN tjänstgöring just
därför. Men jag började väl inse att det inte är lätt att vara helt igenom
god där.

Jag fick ta många jobbiga beslut. Det var en patient, en soldat, Rich-
ard hette han. Jag förlorade honom nästan till infektioner. Jag kommer
ihåg honom därför att jag inte gjorde det. Han var ganska illa tilltygad.
Hans käke var bruten och han hade en skallfraktur. Han hade stått
intill när hans kamrat trampade på en mina. Richard skyddades till
viss del av den andre killen, men det var ingen vacker syn. Bukhinnan
och magen hade bara fläkts upp, och det var en jävla röra, minst sagt.
Jag satte in antibiotika med en gång, men alla resistent
bakteriestammar hade väl bestämt sig för att slå till samtidigt antar
jag. Det hjälpte inte. Jag jobbade dygnet runt med han. När han
började lukta illa på allvar trodde jag att det var kört. Jag satt vid
honom och gav honom en långsamt höjd smärtstillare, men jag beslöt
mig för att vänta tills natten var förbi innan jag gav honom nog för att
däcka honom för gott. Han hade så ont, du måste förstå det. Men jag

Case Number: 30 - 1014

Date: 3.4.2120

Patient: Henry Lahti

Physician: Dr. Lynn Golden

Patienten har en glad och positiv inställning till livet. Han verkar vara
mycket trygg i sig själv och har ett starkt behov av att ta hand om
människor. Han tenderar att få personer i sin omgivning att diskutera
sig själva och sina problem, när det till och med är så att han
uppenbarligen är i sämre läge. Hans vilja att ta hand om allt och alla,
men utan att ge sig själv tillfälle att bli omhändertagen kan komma
att skapa problem i framtiden.

satt där i alla fall. Somnade vid honom och drömde att han var frisk.
Du kommer inte tro mig. Jag drömde att jag slogs mot hans bakterier
(skratt). Så när jag vaknade dagen därpå hade hans feber gått ner och
magen var inte alls lika svullen eller röd som tidigare. Sårvätskan var
klar. Han hade klarat det.

Ett par månader efter det kontaktade de mig, Æsculapians alltså. De
ville testa mig för latens. Och det var jag.

Jag gick in i Prometheus Kammaren den 26/7 2113. Och kom ut helt
förändrad (skratt). Jag fick göra min första tjänstgöring på Montessor,
man jag trivdes inte. Där var inga explosioner, ingen skottlossning
(skratt). De skickade mig till Olympia. Det var lite bättre, men jag var
ändå inte riktigt hemma. Så jag ansökte om jobb i Frankrike, och där
är de ju ständigt underbemannade så de tog mig med. Och där trivdes
jag minsann. Men hela bataljonen jag arbetade med flög i luften på
nyårsaftonen 2117. Jag tog ett tag ledigt och sedan kontaktade Æon
mig. Det var för nästan ... kan det ha varit 19? Nej, det var det inte
det var 18. Så jag passade på att arbeta för dem och det har fungerat
bra, så jag blev fast anställd för ett par månader sedan bara.

Varför jag är inriktad på Algeis? Jaaa, du... Det beror väl delvis på att
där jag tjänstgjorde så får man tyvärr mest träning i det. Och så tyckte
väl Æon och Æsculapians att jag kan hantera det.

Min fru? Jag hon är också Æon agent. Camille. Vi träffades i Frankrike
när jag råkade trampa in i en sjuhelvetes Aberrant kult. Hon räddade
mig, tösen, och sedan dess har vi varit ihop. Vi gifte oss när jag fick
fast anställning på Æon.

Jag rekommenderar att ni håller ett öga på honom och inte låter
honom överanstränga sig. Hans positiva syn på tillvaron är en tillgång.
Jag tror inte att han kan knäckas så lätt. Han har dessutom en hög
moral, men är flexibel i sitt tänkande och handlar alltid utifrån
långsiktiga mål.

BRÖDRASKAPET

Paul: En man som definitivt behöver
SLAPPNA AV! Men jag kan ju inte ta
hand om alla. Jag önskar att jag
visste varför han är så inbunden. Jag
önskar jag kunde rätta till honom.
Jag håller ögonen på honom i alla
fall.

Jospeh: Trevlig snubbe. Han verkar
inte ha något emot farliga miljöer,
men hans risktagande är inte bra för
honom. Tänk om han skadar sig?
Nåja. Tills dess är han en himla kul
kille att ha att göra med, trots att
han är telepat.

Olivia/ Oliver: Hon/han är väldigt
trevlig. Lite tillbakadragen, men
ändå ganska social, hur man nu
förklarar det. Kompetent kvinna/
man. Hon/han behöver inte tas om
hand alls. Det är bra.

Charlene: Trevlig tjej det med.
Kanske lite oseriös? Och hon har en
tendens att kasta sig framför bilar
för andra människor. Jag håller ett
öga på henne med. Man vet aldrig.

Sophie/ Erik: Inbilsk människa.
Duktig ledare, men ack så ambitiös.
Jag önskar att jag kunde ta ner
hennes/honom på jorden.

<< Neptune Division, Trinity Administration, Psychological Evaluation excerptp: Joseph Cotton <<<

Visst kan jag berätta om mig, min sköna! Det skall bli ett nöje.

Jag föddes och växte upp i England. Vackra fantastiska England. Tyvärr har ju omständigheterna gjort att vårt stolta Imperium stängt sina portar för omvärlden, men det kanske inte är oväntat med tanke på vilken omgivning Smaragön för tillfället befinner sig i. Jag har tyvärr tvingats lämna mitt forna hem för att kampera på annan plats, ty jag vill inte bli instängd som ett djur i bur. Det är sorgligt att se hur mina landsmän behandlar psioner. Jag skäms.

Nåväl, mer om mig kanske. Mina föräldrar, Gud välsigne dem, lever fortfarande i London, denna pärla bland städer. Jag växte upp där, med historiens vingslag ljudande runt omkring mig. Jag hade tur, på sätt och vis. Jag fick se Europa innan Esperanza föll. Jag har haft nöjet att promenera i Paris och Stockholm. Jag har sett Frankrikes landsbygd, utan sår och Aberrants kringmygande. 2114 var jag på väg till Kina, och Ministeriets Prometheus kammare. Dagen då Esperanza föll hade jag precis genomgått förvandlingen. Mina kamrater plockade inte upp mig ur biogelén med en gång. De säger att det kan vara därför som min vänsterarm gav upp, och min kropp förblev förlamad i

flera månader. Nej, nej.. Inga problem längre. Jag har ju min förträffliga protes, och det var länge sedan Æsculapians i Montessor återuppbyggde mitt neurala nätverk. Jag hade ju fördelen att bli inkopplad i Orgoteks fantastiska maskineri, Sophie Josefsson hjälpte mig att ta fram en prototyp, baserad på mitt tanke och instinktmönster. Armen jag har nu är precis som en vanlig arm, kanske till och med bättre.

Varför Ministeriet lät mig gå? Jag vet inte. Kanske tyckte de att min livsstil var något extrem. Min upplevelse i Prometheus kammaren lärde mig att värdesätta livet. Att våga. Ty vad är en man utan kurage? Blott intet, skulle jag vilja säga. Jag blev väl obekvä, kan man tänka. Så de var glada att se mig gå över till Æon. Jag uppskattar den omtanke och värme som mötte mig här. Inget hyckleri.

Varför jag är så social? En sådan fråga! Jag är tacksam över livet helt enkelt. Tacksam att jag överlevde Prometheus! Men jag förstår din fråga. Mina Ministry kamrater är långt ifrån trevliga att ha att göra med. Alltid på sin vakt och helt inneslutna i sig själva. De uppskattar inte möjligheterna som telepati skänker. Tänk om de för en gång skulle kunna ta sig ur sina skal och öppna sig för världen? Det finns mycket ont därute, givet, men så mycket gott också. Mer än man skulle kunnat ana.

Case Number: 30 - 1013

Date: 3.2.2120

Patient: Joseph Cotton

Physician: Dr. Lynn Golden

Jag bedömer chanserna för Mr. Cotton att överleva ännu ett uppdrag som ganska små. Han är ute efter en sak och endast en sak. Att lura döden. Patienten har ingen dödslängtan som sådan, och verkar heller inte haft någon under sitt tidigare liv, men på grund av hans färdigheter i telepati kunde jag inte avgöra om han svarade ärligt på mina frågor, eller som han visste att han "skulle" svara. Vid något tillfälle svarade han innan jag ens frågat och detta är något störande, även om jag är till viss del van. Han är en mycket vänlig person och verkar ha lätt för sig socialt, vilket han visade med sin skicklighet att släta över sitt "misstag". Hans utseende verkar tala för honom. Han är en stilig man,

i brist på annan beskrivning, och jag tror att han är medveten om detta. Han använder sig av det för att charma människor omkring honom, främst kvinnor.

Mr. Cotton lever för risktagande. Även om han inte vore anställd i Æon, så skulle han finna sätt att utmana ödet. Jag rekommenderar att vi tar hand om honom så länge han överlever sina egna påhitt. Han är en tillgång och en riskfaktor. Än så länge överväger fördelarna. Jag föreslår noggrann bevakning av honom i fortsättningen.

BRÖDRASKAPET

Paul: Stark! Bra! Han är tyst, snabb och hänsynslös. Och pålitlig. En man för min ringhörna.

Charlene: Trevlig tjej. hon är visst lite intresserad, men hon kan kontrollera det. Uppskattas. Och duktig är hon också. Hon ser rakt igenom mig (skratt). Kan nog bli något, men efter uppdraget tror jag.

Olivia/ Oliver: Där är en hård nöt att knäcka. Hon är kompetent, charmig och vildsint när hon släss, men hon har absolut inget krav på att ta plats för sig själv. Man har ju hört att Norca skall vara divor. Det här måste vara undantaget.

Henry/ Emma: Smart kille/tjej. Inte rädd för att sticka ut nacken. Helt i min smak.

Sophie/ Erik: En diva om det någonsin funnits en. Hon/han är skrämmande kall. Ingen empati. Men hennes/hans hänsynslöshet gör henne/honom till en god ledare. Han/hon har dock en tendens att ta åt sig äran för alla framsteg som gjorts, det märkte jag när vi samarbetade i Orgotekprojektet. Lite ärlystet.

<< Neptune Division, Trinity Administration, Psychological Evaluation excerpt: Olivia Sanchez <<<

Ja. Jag förstår, men av lojalitetsskäl kan jag inte avslöja något om tiden i Norca. familjen skulle inte bli glad på mig...

Jag är 29 år gammal, hoppas det inte syns! Jag är faktiskt en av de första att gå igenom Prometheuskammren. Norcas i alla fall. Guiseppe var där, det är han alltid. Och det behövdes, för jösses som jag såg ut efter det! Det tog mig månader att behärska mitt utseende (fniss). Jo jag jobbade med proxyn. Vi var intresserade av samma områden kan man säga. Men jag kunde inte stanna av personliga skäl. Det var en person där som jag bara inte klarade av att samarbeta med och han var Tio, så... Jag gick. Guiseppe tyckte inte om det, men han brukar ta det så personligt.

Jag har alltid haft en dröm om att kunna bidra till att världen blir bättre. Jag var involverad i regnskogsåterplantering i Norca, och nu hjälper jag er, Æon. Jag vill göra en bättre värld för alla. Och det kanske låter lite töntigt men det är därör jag är här och hjälper er att lösa de problem som behöver lösas. jag har ju inte direkt hindrats av att jag är biokinetiker, snarare tvärtom. ALLA vill att jag skall hjälpa dem. Det känns bra. Jag kan använda mitt inflytande till att förbättra världen.

Jag är spanjor. Mamma kallar mig alltid sin ängel. Jag misstänker en viss moderlig partiskhet (skratt, högt och ljudligt). Hon säger att jag har hår som glimmar som guld i solsken. Kan du tänka dig (skratt). Jag vet inte, jag önskar att jag var lite längre. Och att jag hade blå ögon istället för bruna. Men det är ju inga problem längre (skratt). Nej, jag föredrar nog ändå att vara mig själv.

Case Number: 30 - 1014

Date: 3.4.2120

Patient: Olivia Maria Sanchez

Physician: Dr. Lynn Golden

Patienten är en mycket stabil och kompetent kvinna. Hon känner sitt eget värde, men sätter för den skull inte sig själv före någon annan. Har hon någon brist är det väl hennes oförmåga eller ovilja att delta särskilt aktivt i sociala sammanhang. Hon är med kändismått mätt mycket tillbakadragen. Olivia är välbalanserad, men har en lätt fobi för att förändra sitt utseende utan att själv veta om det. Det ger

Jo, jag växte upp i Brasilien. Ganska välbärgad familj. Vi är adliga och spanskättade. Inte illa eller hur (skratt). Jag var nog ganska skyddad när jag växte upp.

Ett tillfälle har satt sig i mitt huvud. Jag var 14 år och skulle åka och bada med mina vänner. Väl i havet så började vi tävla om vem som kunde hålla andan längst.

Jag dök i och kom inte upp igen på tio minuter. Mina vänner var halvt panikslagna och hade sprungit och hämtat livvakt. Jag såg en fisk under vattnet och jag blev så förundrad över den att jag glömde tänka på att andas. Naturligtvis så trodde ingen på mig.

Jag genomgick en läkarundersökning ett tag efter det. Jag fick reda på att jag var speciell, och fick träffa Pai de Norca. Guiseppe. Han var mycket charmerande och förklarade för mig att jag skulle kunna bli vääldigt speciell bara jag följde med honom till hemlig ort och genomgick en förvandling i en burk fylld med nanosoppa. Vem kan tacka nej?

Min nuvarande pojkvän heter Domingo de Santa Clara, han är holovidskådespelare och ganska känd, så man kan väl kalla oss för ett societetspar. Det gör det ganska besvärligt att gå under cover för min del, men mina trick med transmogrifiering har verkligen avhjälpt det (skratt). Jag är väl ganska tillbakadragen egentligen, även om jag inte har det svårt att prata med folk. Det som stör mig lite med andra människor är väl att de försöker roffa åt sig massa rampljus utan att ha kunskaperna som krävs för att genomföra alla sina löften. Jag tycker det är bättre att hålla sig i bakgrunden tills dess att men verkligen behövs. Men då skall man definitivt se till att använda sig av det man kan.

hennes en önskan att kontrollera sina krafter i hög grad. Hon försöker sig inte gärna på något hon inte tidigare övat på i avskildhet, vilket minskar hennes flexibilitet i fält. Men hennes färdigheter är sådana att det knappast har någon inverkan på hennes effektivitet. Min rekommendation är att placera henne i grupper där gruppen är flexibel, men behöver någon med gott omdöme och stabilitet.

BRÖDRASKAPET

Paul: Wow! Jag höll på att ramla baklänges när jag såg honom första gången. Så himla LÅNG! Och bred! Men han är duktig och precis som Norca så vet han när det är dags att prata och när det är dags att hålla käft. Om jag inte var bunden, så är det mannen för mig. Stark och tyst. Kan det bli bättre?

Charlene: Trevlig tjej. Och väldigt lojal mot de som visar lojalitet mot henne. Hon har en tendens att ta smällen för en dock. Jag vet inte. Hon kan råka illa ut om hon går emellan i konflikter på det viset.

Joseph: Han är en risktagare. Han är väldigt trvlig och lätt att umgås med, men när det kommer till kritan så litar jag inte på att hans chansningar lyckas till hundra procent. Jag tycker inte om hans riskbedömningar.

Henry/ Emma: Intelligent person. Självuppförande. Jag uppskattar hennes/ hans hårda arbete för en bättre värld. En god vän, hoppas jag.

Sophie/ Erik: Snälla. Jag orkar inte ens börja. Hon/ han är en bortskämd snorunge som hela tiden måste ha uppmärksamhet. Men det finns ett försonande drag. Han/ hon är en duktig strateg och mycket initiativ rik och det gör henne/ honom till en god ledare. Som sådan bör hon/han stöttas.

<< Neptune Division, Trinity Administration, Psychological Evaluation excerpt: Oliver Sanchez <<<

Ja. Jag förstår, men av lojalitetsskäl kan jag inte avslöja något om tiden i Norca. familjen skulle inte bli glad på mig...

Jag är 29 år gammal, hoppas det inte syns! Jag är faktiskt en av de första att gå igenom Prometheus-kammren. Norcas i alla fall. Guiseppe var där, det är han alltid. Och det behövdes, för jösses som jag såg ut efter det! Det tog mig månader att behärska mitt utseende (fniss). Jo jag jobbade med proxyn. Vi var intresserade av samma områden kan man säga. Men jag kunde inte stanna av personliga skäl. Det var en person där som jag bara inte klarade av att samarbeta med och han var Tio, så... Jag gick. Guiseppe tyckte inte om det, men han brukar ta det så personligt.

Jag har alltid haft en dröm om att kunna bidra till att världen blir bättre. Jag var involverad i regnskogsåterplantering i Norca, och nu hjälper jag er, Æon. Jag vill göra en bättre värld för alla. Och det kanske låter lite töntigt men det är därför jag är här och hjälper er att lösa de problem som behöver lösas. Jag har ju inte direkt hindrats av att jag är biokinetiker, snarare tvärtom. ALLA vill att jag skall hjälpa dem. Det känns bra. Jag kan använda mitt inflytande till att förbättra världen.

Jag är spanjor. Mamma kallar mig alltid sin ängel, hon tycker jag är så vacker. Jag misstänker en viss moderlig partiskhet (skratt, högt och ljudligt). Hon säger att jag har hår som glimmar som guld i solskenet. Kan du tänka dig (skratt). Jag vet inte, jag önskar att jag var lite längre. Och att jag hade blå ögon istället för bruna. Men det är ju inga problem längre (skratt). Nej, jag föredrar nog ändå att vara mig själv.

Case Number: 30 - 1014

Date: 3.4.2120

Patient: Oliver Michael Sanchez

Physician: Dr. Lynn Golden

Patienten är en mycket stabil och kompetent man. Han känner sitt eget värde, men sätter för den skull inte sig själv före någon annan. Har han någon brist är det väl hans oförmåga eller ovilja att delta särskilt aktivt i sociala sammanhang. Han är med kändismått mätt mycket tillbakadragen. Oliver är välbalanserad, men har en lätt fobi för att förändra sitt utseende utan att själv veta om det. Det ger

Jo, jag växte upp i Brasilien. Ganska välbärgad familj. Vi är adliga och spanskättade. Inte illa eller hur (skratt). Jag var nog ganska skyddad när jag växte upp.

Ett tillfälle har satt sig i mitt huvud. Jag var 14 år och skulle åka och bada med mina vänner. Väl i havet så började vi tävla om vem som kunde hålla andan längst.

Jag dök i och kom inte upp igen på tio minuter. Mina vänner var halvt panikslagna och hade sprungit och hämtat livvakt. Jag såg en fisk under vattnet och jag blev så förundrad över den att jag glömde tänka på att andas. Naturligtvis så trodde ingen på mig.

Jag genomgick en läkarundersökning ett tag efter det. Jag fick reda på att jag var speciell, och fick träffa Pai de Norca. Guiseppe. Han var mycket charmerande och förklarade för mig att jag skulle kunna bli vääldigt speciell bara jag följde med honom till hemlig ort och genomgick en förvandling i en burk fylld med nanosoppa. Vem kan tacka nej?

Min nuvarande flickvän heter Teresa de Santa Clara, hon är holovidskådespelare och ganska känd, så man kan väl kalla oss för ett societetspar. Det gör det ganska besvärligt att gå under cover för min del, men mina trick med transmogrifiering har verkligen avhjälpt det (skratt). Jag är väl ganska tillbakadragen egentligen, även om jag inte har det svårt att prata med folk. Det som stör mig lite med andra människor är väl att de försöker roffa åt sig massa ramplyjus utan att ha kunskaperna som krävs för att genomföra alla sina löften. Jag tycker det är bättre att hålla sig i bakgrunden tills dess att man verkligen behövs. Men då skall man definitivt se till att använda sig av det man kan.

honom en önskan att kontrollera sina krafter i hög grad. Han försöker sig inte gärna på något han inte tidigare övat på i avskildhet, vilket minskar hans flexibilitet i fält. Men hans färdigheter är sådana att det knappast har någon inverkan på hans effektivitet. Min rekommendation är att placera honom i grupper där gruppen är flexibel, men behöver någon med gott omdöme och stabilitet.

BRÖDRASKAPET

Paul: Wow! Jag höll på att ramla baklänges när jag såg honom första gången. Så himla LÅNG! Och bred! Men han är duktig och precis som Norca så vet han när det är dags att prata och när det är dags att hålla käft.

Charlene: Trevlig tjej. Och väldigt lojal mot de som visar lojalitet mot henne. Hon har en tendens att ta smällen för en dock. Jag vet inte. Hon kan råka illa ut om hon går emellan i konflikter på det viset.

Joseph: Han är en risktagare. Han är väldigt trvlig och lätt att umgås med, men när det kommer till kritan så litar jag inte på att hans chansningar lyckas till hundra procent. Jag tycker inte om hans riskbedömningar.

Henry/ Emma: Intelligent person. Självuppoftande. Jag uppskattar hennes/ hans hårda arbete för en bättre värld. En god vän, hoppas jag.

Sophie/ Erik: Snälla. Jag orkar inte ens börja. Hon/ han är en bortskämd snorunge som hela tiden måste ha uppmärksamhet. Men det finns ett försonande drag. Han/ hon är en duktig strateg och mycket initiativ rik och det gör henne/ honom till en god ledare. Som sådan bör hon/han stöttas.

<< Neptune Division, Trinity Administration, Psychological Evaluation excerpt: Paul J. Whitehorse

Skall jag berätta om mitt liv? Varför det? Vad... Ja, om det behövs... Nej, det går bra.

Jag växte upp i fattigdom och elände i postkrigs Amerika. Min far och mor var tvungna att ge upp sitt jordbruk efter att Wycoff exploderat, de hade inte råd att köpa de nya utsädena. Istället sålde vi allt vi hade och köpte biljetter till Australien. Vi började ett nytt liv. Jag var för liten för att komma ihåg Amerika, men pappa berättade alltid om de öppna fälten med svajande vete och majs, hur himlen färgades röd vid solnedgången. Till och med mitt i kriget var landet vackert sade han. sedan brukade han ta en öl och inte prata på flera timmar. Mamma var lite mindre entusiastisk över vårt före detta hemland. Hon är av rent Navajo blod och det hade orsakat svårigheter för henne, så hon var mer krass i sin bedömning av Amerika. Hon hade sett undersidan.

Men nu bodde vi alltså i Australien, Sydney för att vara exakt. Jag önskar att pappa hade köpt biljett till Melbourne istället... Vi startade en familjerestaurang, och när jag var gammal nog började jag jobba där som kock. Jag har alltid varit duktig på att laga mat. Om jag trivdes? Ja hade det inte varit för de förbannade helvetes jävla... Ja, jag ber om ursäkt. Nej då, det är ingen fara...

2106 förändrades mitt liv igen. Jag var inne i kylrummet när det plötsligt slogs igen och jag var fångad. Det finns inga handtag på insidan av dörren. Dumt. Det räddade mitt liv. Allt jag vet är att dörren plötsligt bucklade sig att det hördes en hög, men ändå dämpad explosion utanför och att jag definitivt hade tur som satt inne i ett säkert rum. När de fick ut mig därifrån fanns det inget kvar av vår restaurang. Sydney stod i brand. Mamma och pappa var döda. Allt tack vare de förbannade Aberrants. Jag har aldrig varit en man med starka känslor, men nu

kokade det i mig. Jag kan bäst beskriva det som hat. Hat mot de som förstörde mitt liv gång på gång. Hat mot Aberrants.

Jag lades in på sjukhuset i Melbourne. Och medan de behandlade mina frostsador fick jag ett annat test också. Jag besöktes av en kvinna vid namn Solveig Larssen. Hon sade att hon var general för en ny sorts trupper. Legionerna. Hon förklarade att man måste vara speciell. Hon sade att jag var det. När jag släpptes ut från sjukhuset påbörjade jag min första militära tjänstgöring. Vi var en bunt på tio pers som bodde i samma barack, och vi är fortfarande vänner, vi som finns kvar. Det är jag Dennis Newman och Fredrika Hansson. De andra dog i Esperanza anfallet. Ännu en anledning för mig att hata Aberrants. Jag gick igenom Prometheus kammaren övervakad av General Larssen själv. Hon sade att jag var en kraftig latent och att jag förmodligen skulle kunna bli en mycket duktig Legionär. Hon hade rätt. Jag har slagits ända sedan jag kom ifrån sjukhuset. Ända sedan Aberrants tog först mitt land och sedan min familj ifrån mig.

Jag tjänstgjorde en fyraårsperiod i Legionerna, var med från början i Fjärde Legionen. Men det var något som inte kändes rätt. Även om jag fick utlopp för mitt hat mot Aberrants kände jag att det fanns mer jag kunde åstadkomma. Jag fick ett uppdrag i Æon Trinity. Snart gick jag över i heltidstjänst och klättrade ganska fort på karriärsstegen. Jag är duktig på att låtsas. Jag är bra på undercover jobb. Och det är det jag har hållit på med nu i ett par år. Jag har infiltrerat aberrant kulter i the Blight Zone, kämpat mot monster i Europas härjade städer och avslöjat fler komplotter än jag trodde möjligt. Jag bara önskar att jag kunde vara mer på min vakt. Stella... Nej, jag vill inte prata om henne...

Och nu är jag här. I FSA, för att introducera en ny bunt psioner till BMR. Det här är en illaluktande sörja, och jag tror att det går högt upp, regeringsnivå till och med. Och då menar jag den riktiga regeringen, inte marionetterna som sitter och låtsas att de styr landet.

BRÖDRASKAPET

Olivia/ Oliver: Kompetent. Hon/han kan ta hand om sig själv. Och hon/han är väldigt trevlig. (Enbart om Olivia: Vad som helst för henne.)

Charlene: Hon är alldeles för nyfiken på vem jag är. Jag har svårt att undgå hennes frågor, och jag har till och med upptäckt att jag sitter och berättar saker för henne. Saker hon inte borde veta. Så jag tar avstånd. Men hon lyckas dra in mig igen.

Joseph: Han är en risktagare. Och en stark människa. Jag uppskattar hans intelligens och slutledningsförmåga.

Henry/ Emma: Smart, duktig och med erfarenhet av strid. Bra.

Sophie/ Erik: Ledare. som sådan bör hon/han följas till punkt och pricka. I övrigt har jag ingen åsikt, även om alla andra tycks ha det.

Case Number: 30 - 1011

Date: 3.3.2120

Patient: Paul J. Whitehorse

Physician: Dr. Lynn Golden

Patienten är punktlig och verkar vara ytterst noga med sitt yttre då han inte är i tjänst. Jag misstänker en lätt kontrollneuros. Patienten har ytterst lätt för att brusa upp, och min bedömning är att han använder de metoder han kan för att utöva kontroll över sitt temperament. Han är en kraftig, muskulös och lång man, vilket kan förklara varför han hamnar i slagsmål så ofta. Han är kraftigt ärrad, både i ansiktet och på kroppen, men min uppfattning är att det inte inverkar på hans bild av sig själv. Han är mycket reserverad, tystlåten och tycker inte om att tala om sig själv. Vad jag förstår har han inte haft några fasta förhållanden efter det att han passerade genom Prometheus kammaren, förutom en kort och tragiskt kärleksaffär med en Legionnär, Stella Kilar, som sedermera dödades utav en Aberrant i Frankrike då de var på uppdrag tillsammans. Han är ytterst ovillig att prata om just detta förhållande, och av hans kommentarer att döma anklagar han sig själv för hennes död.

Förutom en stor skuldbörda bär patienten omkring på ett enormt hat mot Aberrants, inte förvånande med tanke på vad han gått igenom. Hans förmåga att skifta personlighet efter uppdrag är en tillgång, men samtidigt ett tecken på hans instabilitet. Jag rekommenderar att vi låter Montressors Psykiska klinik ta sig en titt på patienten efter fullgjort uppdrag.

BRÖDRASKAPET